

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/35/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2516202162
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 10. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľuboslava Vanková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2018:2516202162.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľuboslava Vanková a sudkýň: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a JUDr. Andrea Dudášová, v právnej veci žalobkyne: Ing. M. A., narodená X.X.XXXX, bytom K. Q. XX, B. B., proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., IČO 36 234 176, so sídlom Teplická 7434/147, Piešťany, o zaplatenie 1.406,31 eur, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č. k. 6C/93/2016-98 zo dňa 31.10.2017, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

II. Žalovaný **m á n á r o k** voči žalobkyni na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom I. žalobu v celom rozsahu zamietol a výrokom II. rozhodol, že žalovaný má nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Rozsudok súd prvej inštancie odôvodnil právne aplikáciou ust. § 107 ods. 1, 2, 3, § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, § 497 Obchodného zákonníka, čl. 2 písm. b), c), čl. 6 ods. 1 Smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, § 255 ods. 1, 2, § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku.

3. Súd prvej inštancie vychádzal zo skutkových zistení, že medzi žalovaným ako veriteľom a žalobkyňou ako dlžníkom bola dňa 13.1.2004 uzavretá úverová zmluva o poskytnutí revolvingového úveru a vydání a používaní platobnej karty Yes s evidenčným číslom 5312020177, ktorou sa žalovaný zaviazal poskytnúť žalobkyni úverový rámec vo výške 497,91 eur (15.000,-Sk) a žalobkyňa sa čerpaný úver zaviazala splácať pravidelnými mesačnými splátkami vo výške 19,92 eur (600,-Sk). Uvedená úverová zmluva bola uzavretá v zmysle § 497 Obchodného zákonníka, no vzhľadom na charakter postavenia jej účastníkov, jej formu a okolnosti jej vzniku, je súčasne zmluvou spotrebiteľskou. Dňa 28.12.2011 bola žalobkyňa pre omeškanie so zaplatením viacerých splátok vyzvaná na splatenie celého úveru. Žalovaný sa následne žalobou podanou na Okresnom súde Banská Bystrica dňa 30.6.2014 domáhal voči žalobkyni zaplatenia sumy 404,34 eur s príslušenstvom, no Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 14C/82/2014-92 zo dňa 18.2.2015 žalobu zamietol, pričom uviedol, že žalovanému možno priznať len rozdiel medzi poskytnutým úverom vo výške 886,28 eur a splátkami, ktoré žalobkyňa zaplatila vo výške 1.792,59 eur. Súd prvej inštancie mal ďalej preukázané, že žalobkyňa do 28.12.2011 vykonala žalovanému všetky úhrady v celkovej výške 1.792,59 eur.

4. Vecne argumentoval súd prvej inštancie tým, že pokiaľ ide o nárok žalobkyne na zaplatenie bezdôvodného obohatenia bolo preukázané, že žalovaný sa bezdôvodne obohatil na úkor žalobkyne o sumu 906,31 eur, nakoľko žalovaný prijal peňažné plnenie bez právneho dôvodu v zmysle § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal námietkou žalovaného na premlčanie nároku žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia, keď žaloba bola podaná na súd dňa 22.4.2016, pričom podľa § 107 Občianskeho zákonníka sa nároky z bezdôvodného obohatenia premlčujú v subjektívnej dvojročnej, resp. objektívnej trojročnej premlčacej lehote. Pri bezdôvodnom obohatení získaným plnením bez právneho dôvodu dochádza k obohateniu okamihom poskytnutia plnenia a teda týmto okamihom je určený začiatok objektívnej premlčacej doby a subjektívna premlčacia doba začína plynúť odo dňa, kedy sa postihnutý dozvedel, že plnil bez právneho dôvodu a komu plnil. Podľa názoru súdu prvej inštancie nešlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie, kde by platila desaťročná premlčacia doba a z uvedených dôvodov je tak nárok žalobkyne, pokiaľ ide o úhrady žalobkyne vykonané do 22.4.2013, premlčaný, nakoľko tie boli vykonané po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej lehote. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie nárok žalobkyne v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výške 906,30 eur ako premlčaný zamietol. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa žalobkyňa v tomto smere nepredložila žiadne dôkazy a svoj nárok na primerané finančné zadosťučinenie zdôvodnila iba tým, že na úverovej zmluve preplatila viac, ako je v tejto úverovej zmluve uvedené a iba všeobecne poukázala na nekalé praktiky zo strany žalovaného, ktoré však žiadnym spôsobom nešpecifikovala. V samotnom súdnom konaní sa žalobkyňa domáhala iba vydania bezdôvodného obohatenia v dôsledku toho, že úver bolo potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov, ale nedomáhala sa žiadnej ďalšej ochrany spotrebiteľa proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom a teda žalobkyňi nevznikol žiaden právny nárok na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Žalobkyňa neuniesla dôkazné bremeno, pretože nárok žiadnym spôsobom nezdôvodnila a rovnako nezdôvodnila ani výšku svojho nároku. Z uvedeného dôvodu súd prvej inštancie aj nárok žalobkyne v časti o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur ako nedôvodný zamietol.

5. Súd prvej inštancie priznal žalovanému nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, keďže mal plný úspech v spore.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie žalobkyňa z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci. V odvolaní uviedla, že o vzniku bezdôvodného obohatenia sa dozvedela vydaním rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/82/2014-92 zo dňa 18.2.2015. Dvojročná doba začala plynúť 19.2.2015 a trvala do 18.2.2017. Je nepochybné, že ide o bezdôvodné obohatenie získané úmyselne, nakoľko žalovaný je nebankovým subjektom pôsiacim na finančnom trhu na Slovensku, ako taký je si vedomý toho, aké právne predpisy regulujú jeho činnosť a neprijateľné podmienky v spotrebiteľskej zmluve o úvere sú nepochybne úmyselným porušením zákona, čo spôsobuje záver, že bezdôvodné obohatenie, ktoré takýmto spôsobom vzniklo je bezdôvodným obohatením získaným úmyselne. Je nesporné, že žalovaný zneužíva svoje právo ako veriteľ, viackrát v priebehu rokov boli judikované všetkými súdmi rôznych stupňov porušenia práv spotrebiteľov. Preto v obdobných spotrebiteľských veciach je potrebné vychádzať zo všeobecnej 10-ročnej objektívnej premlčacej doby, kde úmysly žalovaného obohacovať sa na úkor spotrebiteľov sú zrejme. Preto je potrebné konštatovať, že nároky uplatňované žalobkyňou nemôžu byť premlčané. Žalobkyňa sa domáhala aj zaplatenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 500 eur, pričom uvedená čiastka pozostávala z úroku z omeškania zo sumy 906,31 eur a zo sumy 300 eur ako čiastky primeraného finančného zadosťučinenia. Ďalej citovala z obsahu rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č. k. 5Co/162/2016 zo dňa 23.3.2017, podľa ktorého spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve, tiež má právo domáhať sa, aby sa dodávateľ zdržal protiprávneho konania, odstránil protiprávny stav a za podmienky, že si na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti stanovenej zákonom č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, má právo aj na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom zodpovedá. Navrhuje, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, žalovanému uloží povinnosť zaplatiť jej bezdôvodné obohatenie v sume 906,31 eur a primerané finančné zadosťučinenie v sume 500 eur.

7. Žalovaný sa k odvolaniu žalobkyne proti rozsudku nevyjadril.

8. Odvolací súd vo veci rozhodoval podľa ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku účinného od 1.7.2016, ktorým bol zrušený doterajší zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok, pričom podľa ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

9. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je odvolanie prípustné (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že odvolanie má zákonom predpísané náležitosti (aktuálne § 363 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ v odvolaní použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), súc pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke odvolacieho súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolaniu nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

10. Podanou žalobou sa žalobkyňa domáhala zaplatenia sumy 1.406,31 eur, z toho sumy 906,31 eur titulom bezdôvodného obohatenia z dôvodu, že revolvingový úver jej poskytnutý žalovaným je bezúročný a bez poplatkov a sumy 500 eur titulom primeraného finančného zadosťučinenia s poukazom na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/82/2014-92 zo dňa 18.2.2015 a z dôvodu, že žalovaný dlhodobo podniká na trhu, mal by poznať právo a vyhýbať sa nekalým praktikám. Súd prvej inštancie zamietol žalobu dôvodiac, že nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia je premlčaný, keď žalovaný vzniesol námietku premlčania celého uplatneného nároku žalobkyne, žalobkyňa si svoj nárok na súde uplatnila po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby a nárok na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia je nedôvodný, keďže žalobkyňa v tomto smere nepredložila žiadne dôkazy a tento nárok zdôvodnila iba tým, že na úverovej zmluve preplatila viac, ako je v nej uvedené. Žalobkyňa nesúhlasila s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie z dôvodu, že o bezdôvodnom obohatení sa dozvedela dňa 18.2.2015 vydaním rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/82/2014-92 zo dňa 18.2.2015, dvojročná premlčacia doba začala plynúť dňa 19.2.2015 a trvala do 18.2.2017, jedná sa o úmyselné bezdôvodné obohatenie a je potrebné aplikovať desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu a vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie poukázala na to, že spotrebiteľ má nárok na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľskej zmluve a tiež má právo na primerané finančné zadosťučinenie.

11. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou tvrdeného nároku, ktorý vo vyčerpávajúcom rozsahu vykonal dokazovanie potrebné na posúdenie uplatneného nároku, výsledky dokazovania jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dôkladne a správne vyhodnotil, pričom i podľa odvolacieho súdu dospel k správnym skutkovým zisteniam, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, keď vec i správne právne posúdil, s poukazom na ustanovenie 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku odvolací súd odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od týchto záverov súdu prvej inštancie odchýliť, a preto nemôže dať za pravdu odvolateľovi. Na zdôraznenie správnosti záverov súdu prvej inštancie sa potom žiada dodať už len nasledovné:

12. Podľa § 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihladne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

13. Podľa § 107 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil (ods. 1). Najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia

premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo (ods. 2).

14. Základným inštitútom premlčania je pôsobiť na subjekty občianskoprávných vzťahov, aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabrániť tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práv a im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom u príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať u súdu svojho práva. Dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní má totiž za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 tretia veta OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov na zistenie napr. výšky bezdôvodného obohatenia a pod. (rozsudok NS SR sp. zn. 3Cdo 145/2007 z 24.10.2005).

15. Argumentácia žalobkyne, že v danom prípade ide o desaťročnú objektívnu premlčaciu dobu, pretože k bezdôvodnému obohateniu žalovaného na jej úkor došlo úmyselne, neobsahuje skutkové preukázanie opodstatnenosti tohto tvrdenia. V prípade premlčania práva pri bezdôvodnom obohatení je v ustanovení § 107 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka stanovená dvojité kombinovaná premlčacia doba, a to subjektívna a objektívna. Subjektívna premlčacia doba je dvojročná, objektívna premlčacia doba je buď trojročná, keď bezdôvodné obohatenie vzniklo z neúmyselného konania (z nedbanlivosti) alebo desaťročná, ak bezdôvodné obohatenie bolo spôsobené úmyselne. Ich začiatok je stanovený samostatne; kým subjektívna premlčacia doba plynie odo dňa, kedy sa oprávnený dozvie o skutkových okolnostiach, z ktorých možno vyvodiť vznik bezdôvodného obohatenia a to, kto sa na jeho úkor bezdôvodne obohatil, pri objektívnej premlčacej dobe je pre začiatok jej plynutia rozhodujúci deň, kedy skutočne (fakticky) došlo k získaniu bezdôvodného obohatenia. Obe premlčacie doby sú nezávislé čo do svojho priebehu, jeho začiatku i konca a ak skončí priebeh jednej z nich, právo sa premlčí bez ohľadu na druhú premlčaciu dobu. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej doby však platí zásada, že lehota so subjektívne stanoveným začiatkom nemôže skončiť neskôr ako lehota s objektívne stanoveným začiatkom, ale môže skončiť najneskôršie s ňou. Občiansky zákonník podstatu úmyselného konania nevymedzuje a preto sa pri skúmaní tejto otázky vychádza tradične z trestného práva hmotného. Zavinenie ako vnútorný psychický vzťah zodpovedného subjektu k vlastnému úkonu a k výsledku tohto konania je založené jednak na prvku poznania spočívajúceho vo vedomí a predvídaní určitého následku, jednak na prvku vôle spočívajúci v tom, že subjekt prejavuje svoju vôľu tým, že niečo chce, ale aj tým, že je s niečím uzročený. Podľa stupňa vôlevej zložky sa rozlišuje úmysel priamy alebo nepriamy. O priamy úmysel (dolus directus) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne ho chcel získať. O nepriamy úmysel (dolus indirectus, resp. eventualis) pri bezdôvodnom obohatení podľa Občianskeho zákonníka ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad, že sa tak stane, bol s týmto následkom uzročený.

16. Vo vzťahu k vydaniu bezdôvodného obohatenia vzniknutého na strane žalovaného sa odvolací súd stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že na vec sa nevzťahuje desaťročná premlčacia doba podľa ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka s poukazom na tvrdenie žalobkyne, že žalovaný sa dopustil úmyselného konania zameraného na získanie bezdôvodného obohatenia bez právneho dôvodu. V konaní nebolo ničím preukázané, že by sa žalovaný na úkor žalobkyne úmyselne obohacoval. Dôvodom vzniku bezdôvodného obohatenia žalovaného mala byť úverová zmluva uzavretá medzi stranami, ktorú je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu podstatných náležitostí, a to údaj o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov a údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov v zmysle rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/82/2014-92 zo dňa 18.2.2015. Aj keď Okresný súd Banská Bystrica považoval revolvingový úver poskytnutý žalovaným žalobkyni za bezúročný a bez poplatkov pre absenciu podstatných náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere, nie je možné len z uvedeného dôvodu konštatovať, že žalovaný mal úmysel sa obohatiť voči žalobkyni. Na preukázanie úmyslu konajúcej osoby získať bezdôvodné obohatenie nestačia len všeobecné tvrdenia o zaužívanej praxi žalovaného pri uzatváraní spotrebiteľských zmlúv,

ale bolo by nutné v každom jednotlivom prípade s poukazom na okolnosti uzavretia úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný v čase uzavretia úverovej zmluvy a prijatia plnenia na základe úverovej zmluvy vedel alebo bol aspoň uzrozumený, že sa bezdôvodne obohacuje. Žalobkyňa žiadnym spôsobom nepreukázala, že by žalovaný mal úmysel získať bezdôvodné obohatenie vo vzťahu k plneniu úverovej zmluvy uzavretej práve medzi stranami. Z týchto dôvodov bolo potrebné na daný vzťah zo spotrebiteľskej zmluvy aplikovať trojročnú objektívnu premlčaciu dobu. Objektívna premlčacia doba, ktorá je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb, vždy začína plynúť odo dňa, kedy k bezdôvodnému obohateniu došlo. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovaný poskytol žalobkyni revolvingový úver v celkovej výške 886,28 eur a že ku dňu 28.12.2011 zaplatila žalobkyňa žalovanému úhrady v celkovej výške 1.792,59 eur, čo znamená získanie bezdôvodného obohatenia žalovaného z úverovej zmluvy ku dňu 28.12.2011 (kedy žalobkyňa zaplatila poslednú splátku úveru) v sume 906,31 eur (1.792,59 eur - 886,28 eur). Odo dňa 28.12.2011 začala plynúť trojročná objektívna premlčacia doba na uplatnenie nároku žalobkyňou na súde. Pre začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je rozhodujúci deň, kedy sa žalobkyňa skutočne dozvedela o vzniku bezdôvodného obohatenia a o subjekte, ktorý sa na jej úkor bezdôvodne obohatil. Žalobkyňa v konaní pred súdom prvej inštancie (rovnako aj v odvolaní) uviedla, že o vzniku bezdôvodného obohatenia na jej úkor sa dozvedela vydaním rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 14C/82/2014-92 zo dňa 18.2.2015. Z uvedeného vyjadrenia žalobkyne potom jednoznačne vyplýva, že dňom 18.2.2015 žalobkyňa získala vedomosť, že na jej úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto na jej úkor bezdôvodné obohatenie získal. Posledná splátka bola žalobkyňou realizovaná dňa 28.12.2011, ktorým dňom začala plynúť trojročná objektívna premlčacia doba a žaloba bola súdu prvej inštancie doručená dňa 22.4.2016. Odvolací súd preto súhlasí s názorom súdu prvej inštancie, že za daného stavu bol nárok žalobkyne uplatnený na súde prvej inštancie po uplynutí trojročnej objektívnej premlčacej doby, preto námietka premlčania vznesená žalovaným bola opodstatnená. Uplynutím objektívnej premlčacej doby sa nárok žalobkyne premlčal, preto nebolo potrebné ani osobitne skúmať splnenie podmienok pre začatie plynutia subjektívnej premlčacej doby, nakoľko subjektívna doba, ktorej začiatok nastal až po skončení objektívnej doby, nemá v tomto prípade právny význam. Z týchto dôvodov súd prvej inštancie správne postupoval, keď nárok žalobkyne na zaplatenie bezdôvodného obohatenia v sume 906,31 eur považoval za premlčaný a žalobu v tejto časti zamietol, nakoľko premlčané právo nemožno oprávnenému súdne priznať v dôsledku zániku vynútiteľnosti subjektívneho práva.

17. Odvolaciemu súdu sú známe žalobkyňou citované rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co/9/2012 z 12.1.2013, 3Co/41/2012 z 6.3.2013, v ktorom judikoval úmysel nebankového subjektu obohatiť sa pre neuvedenie podstatných náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere, na druhej strane potrebné poukázať na odlišné rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/63/2015 z 27.4.2016, sp. zn. 13Co/58/2015 z 15.3.2016, sp. zn. 13Co/567/2015, sp. zn. 17Co/847/2014 z 16.9.2015, sp. zn. 17Co/376/2015, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/203/2015 z 28.6.2016, sp. zn. 10Co/206/2013 z 7.1.2015, sp. zn. 24Co/632/2015 z 29.6.2016, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 4Co/113/2016 z 16.3.2017.

18. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

19. Pri výklade ustanovenia § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane spotrebiteľa“) je nevyhnutné v záujme eliminácie jeho možného zneužitia sledovať najmä jeho účel. Aj keď sa dá predpokladať, že bolo zamýšľané hlavne na podporu aktivít spotrebiteľských združení, ktorým iné majetkové nároky neprislúchajú, nie je vylúčené, aby bolo priznané

aj spotrebiteľovi, ak porušenie práv alebo povinností stanovených právnymi predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu (K. Csach: Štandardné zmluvy, 2009). Posúdenie každého nároku je vecou individuálnych skutkových zistení. V striktnom význame žalobkyňa nebola tou, ktorá úspešne uplatnila porušenie práva alebo povinnosti, keďže v konaní v prejednávanej veci bola jej žaloba v časti o zaplatenie bezdôvodného obohatenia zamietnutá z dôvodu premlčania uplatneného nároku, teda s uplatnením jej nároku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia bola žalobkyňa neúspešná. Pokiaľ tak žalobkyňa žalobou úspešne neuplatnila porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitnými predpismi, resp. nepreukázala úspešne uplatnenie takéhoto porušenia práva alebo takejto povinnosti v inom konaní, čo je podmienkou pre priznanie jej práva na primerané finančné zadosťučinenie podľa ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa, bolo potom nadbytočné súdom prvej inštancie v rámci právnej kvalifikácie zaoberať sa uplatneným nárokom žalobkyne na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia z hľadiska unesenia / neunesenia bremena tvrdenia a dôkazného bremena o vzniku konkrétnej ujmy u žalobkyne a o konkrétnej výške tohto nároku. Avšak žiada sa napriek tomu uviesť, že súd prvej inštancie správne konštatoval neunesenie bremena tvrdenia a v nadväznosti na to i dôkazného bremena zo strany žalobkyne vo vzťahu k nároku na primerané finančné zadosťučinenie, keďže žalobkyňa tento svoj nárok zdôvodnila len paušálnym poukazovaním na nekalé obchodné praktiky žalovaného bez tvrdenia konkrétnych skutočností, z ktorých by mal vyplývať možný alebo faktický vznik ujmy práve u žalobkyne. Keďže žalobkyňa si nespĺnila ani len svoju povinnosť tvrdiť skutočnosť rozhodnú z hľadiska hypotézy právnej normy, nemohla si tak splniť v tomto smere ani dôkaznú povinnosť. Aj v odvolaní samotnom žalobkyňa nenáležite zdôvodňovala tento svoj nárok citáciou rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/162/2016 zo dňa 23.3.2017 zaoberajúceho sa všeobecnými východiskami aplikácie ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov tak súd prvej inštancie správne konštatoval neopodstatnenosť nároku žalobkyne na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenie v sume 500 eur a žalobu i v tejto časti zamietol.

20. K odvolaciemu dôvodu podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) Civilného sporového poriadku odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením je omyl súdu pri aplikácii práva na správne zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav) je síce relevantným odvolacím dôvodom, ale v danom prípade táto námietka nie je opodstatnená, pretože súd prvej inštancie jasne a dostatočne vysvetlil právne dôvody, pre ktoré žalobu zamietol a vec správne právne posúdil. Pokiaľ žalobkyňa zotrváva na právnych názoroch, ktoré sú odlišné (iné) od právneho posúdenia veci konajúcim súdom, polemika o nesprávnosti súdom prvej inštancie vyslovených právnych záverov pre nezohľadnenie právnej argumentácie strany sporu, sama o sebe nie je presvedčivou bázou pre konštatovanie vecnej nesprávnosti rozsudku súdu prvej inštancie.

21. Odvolací súd v prejednávanej veci dospel k záveru, že odvolací dôvod uvádzaný žalobkyňou nie je naplnený.

22. Ďalšie odvolacie argumenty žalobkyne odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, bez potreby sa nimi osobitne vysporiadať. I podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkmi konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku účastníka konania, ktorý ju nastolil. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty účastníkov konania (porovnaj napríklad rozhodnutia ÚS SR II. ÚS 251/04, III. ÚS 209/04, II. ÚS 200/09 a podobne). Na ďalšiu irelevantnú argumentáciu, nespôsobilú privodiť úspech odvolaniu, preto odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

23. S poukazom na uvedené, pokiaľ súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne, rozhodol vo výroku vecne správne a preto odvolací súd s použitím ustanovenia § 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, vrátane závislého výroku o

nároku na náhradu trov konania (odvolaním osobitne nenapadnutého a v prípade ktorého ani odvolací súd nezistil žiadne zjavné dôvody jeho nesprávnosti), potvrdil.

24. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovení § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 Civilného sporového poriadku, pričom v odvolacom konaní úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie osobitným uznesením po právoplatnom skončení veci.

25. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prevej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).